

[Tinning]

Det eneste, jeg faktisk har at beklage mig over, er noget af det, fru Aase Olesen vist også nævnte. Der er trods alt sket det, nu da det er blevet et forslag fra Socialdemokratiet, at man er kommet ned på at foreslå, at dette fravær skal finansieres over dagpengesystemet. Vi foreslog, at det skulle være en ret til orlov uden lønning, og det synes jeg stadig væk er vigtigt at holde fast i. Der er ikke nogen speciel grund til, at det alene skal være på dagpenge.

Det er selvfølgelig rigtigt, som så mange har været inde på, at man har løst dette problem over overenskomsterne. Nogle steder, f.eks. inden for det offentlige, har man en forsøgsordning, og hr. Kofod-Svendsen nævnte her på det seneste tobaksindustrien. Det er selvfølgelig alt sammen ganske udmærket, men det, som vi også kan bruge lovgivningsarbejdet i Folketinget til, og som vi også skal bruge det til, er at være med til at presse nogle områder frem i debatten, men sandelig også at være med til at lægge et minimumsniveau, og jeg forstår også, at det, Socialdemokraterne netop foreslår, er, at der for alle bør gælde et eller andet minimum. At man så inden for sine overenskomster måske kan kæmpe sig frem til noget bedre, det er selvfølgelig helt i orden.

Under alle omstændigheder er det sådan, som også fru Aase Olesen var inde på, at der er nogle få grupper – måske er det mange – som ikke er omfattet endnu, og dem må vi da tage hånd om. Det kan vi ikke udskyde til overenskomstfornyelsen om et par år eller fire.

På den baggrund kan jeg sige helt i forlængelse af det beslutningsforslag, vi fremsatte for 5 år og 1 dag siden, at vi vil gå ind i et positivt udvalgsarbejde om det foreliggende forslag.

Jytte Andersen (S):

Det er ikke overraskende, at regeringspartiernes ordførere og arbejdsministeren viser deres gode vilje. Det har vi jo hørt hele dagen. Man har gode viljer og gode hensigter, når det drejer sig om ligestilling, og når det drejer sig om at forbedre børnefamiliernes vilkår, som jo er to sider af samme sag. Jeg sad dernede og tænkte, om det egentlig ikke var ubehageligt at være så velvillig og så selv synes, at man ikke kan gøre noget.

For det er jo i virkeligheden det, der har været den røde tråd i regeringspartiernes ordførertaler. Man ville så gerne, men man kan ikke. Man synes ikke, man kan. Det er andres ansvar.

Men det er det jo ikke. Det er ikke nogen andres ansvar. Det er vores ansvar også. At der så kan være nogle mekanismer på arbejdsmarkedet, som bakker op og støtter og gør det bedre osv. og også er toneangivende i forhold til os, det er kun fint.

Det er faktisk sådan, at Danmark er det eneste land i Skandinavien, som ikke sikrer børnefamiliernes minimum 20 dage fri til at passe deres syge barn. Vi er det eneste land i Skandinavien, som ikke har nogen ordninger.

Det er ikke, fordi vi ikke kender behovets omfang. Vi kender det oven i købet bedre, end da vi diskuterede forslaget i maj. Vi har haft børnekommissionens betænkning i lang tid. Vi har nylig fået en undersøgelse fra Socialforskningsinstituttet, som siger noget om de 6-10-åriges pasningsproblemer, og vi har Peter Uldahls undersøgelse, som bliver refereret i forslaget, og som der nu er indgivet en disputats om den 9. januar 1987. Der er altså videnskabeligt, også politisk, sagligt belæg for, at der er noget galt og der er noget, man kan stille op for at løse nogle af disse problemer.

Vores børn er ikke mindre syge end børnene i de andre nordiske lande. Og det er et politisk ansvar. Det er et politisk ansvar at befri forældrene for det mareridt, det er at have småklynkende børn, som har høj feber, når man ved, man skal på arbejde.

Vi synes, det er lidt ærgerligt at konstatere den manglende vilje fra flertallets side til også konkret at gå ind og slås for denne sag. Der er nogle af ordførerne, der har henvist til den kommende drøftelse af den børnepolitiske redegørelse og til, at socialministeren måske har nogle tanker her. Det har socialministeren også, og som vores ordfører, fru Hanne Andersen, nævnte, er det ikke tanker, vi har særlig sympati for. Vi synes, den ordning, socialministeren foreslår, er for dårlig, og den er faktisk også for dyr.

Forældreforeningen FOLA har gjort sig den ulejlighed at prøve under samme forudsætninger at sammenligne Socialdemokratiets forslag med det forslag, socialministeren har været fremme med, og det forholder sig fak-